

Sygn. akt VI U 3156/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2018 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: E. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 23 listopada 2016 r., znak: (...)

w sprawie: E. B.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej E. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2016 r. do dnia 31 października 2019 r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

VI U 3156/16

UZASADNIENIE

Uzasadnienie. Zaskarżoną decyzją z 23 listopada 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej E. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona od tej decyzji złożyła odwołanie powołując się na stan zdrowia, który jej zdaniem uzasadniał przyznanie prawa do renty. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej, która stwierdziła iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. E. B. z zawodu krawcowa wykonująca także prace jako ogrodnik, pracownik fizyczny i operator wtryskarki do 31 października 2016 roku była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wniosek o rentę na dalszy okres złożyła 6 października 2016 roku. Lekarz orzecznik w orzeczeniu z 27 października 2016 roku stwierdził, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 października 2019 roku. Na skutek zarzutów wadliwości do tego orzeczenia komisja lekarska w orzeczeniu z 17 listopada 2016 roku stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. W celu oceny stanu zdrowia ubezpieczonej Sąd Okręgowy postanowieniem z 19 października 2016 roku dopuścił dowód z opinii biegłych. W zespole biegłych powołał onkologa i psychiatrę. W opinii z 9 czerwca 2017 roku biegli członkowie zespołu stwierdzili, iż ubezpieczona jest częściowo

niezdolna do pracy do 31 października 2019 roku. Biegli wskazali, że ubezpieczona jest w dalszym ciągu niezdolna do wykonywania zatrudnienia nie precyzując z jakiego rodzaju schorzenia wywodzą swoje wnioski, bowiem w rozpoznaniu lekarskim wskazali, że u ubezpieczonej w 2014 roku występował rak piersi lewej. Oprócz tego wskazali na zaburzenia lękowe, zespół bolesnego barku lewego, przebyte złamanie części dystalnej lewej części kości promieniowej tendinopatię ścięgien mięśni podłopatkowego i nadgrzebieniowego prawego i przebyte zapalenia kaletki podbarkowej lewej. Organ rentowy złożył do tej opinii zastrzeżenia, na skutek których Sąd skierował sprawę do biegłych w celu wydania opinii uzupełniającej. Nadto w tym piśmie procesowym z 29 września 2017 roku organ rentowy powoływał się na nowy wynik badania USG barku prawego, który był niedostępny podczas badania przez komisję lekarską ZUS. W opinii uzupełniającej z 28 grudnia 2017 roku oraz opinii z 13 kwietnia 2018 roku, która została uzupełniona jeszcze wyjaśnieniem pisma przewodniczącego zespołu z 10 czerwca 2018 roku, z którego wynikało, że częściowa niezdolność do pracy istnieje u ubezpieczonej w związku z zaburzeniami psychicznymi w postaci zaburzeń lękowych z napadami lęku. A więc z tych opinii uzupełniających wynika, że biegli podtrzymali dotychczasowe wnioski, podzielili orzeczenie lekarza orzecznika co do stanu zdrowia ubezpieczonej i wskazali, że przyczyną częściowej niezdolności do pracy, którą orzekli u ubezpieczonej od 1 listopada 2016 roku są zaburzenia lękowe z napadami lęku. Jednocześnie biegli wskazali, że w odniesieniu do tego schorzenia dysponowali tymi samymi dokumentami medycznymi, którymi dysponował organ rentowy, a w szczególności komisja lekarska. Organ rentowy w swoim piśmie z 25 czerwca 2018 roku stwierdził, że nie zgłasza zastrzeżeń medycznych do stwierdzonej częściowej niezdolności do pracy z powodu zaburzeń stanu psychicznego do 31 października 2019 roku. W związku z powyższym Sąd nie widział potrzeby kontynuowania postępowania dowodowego i oparł swoje orzeczenie na dowodach z opinii podstawowej z 9 czerwca 2017 roku i na opiniach uzupełniających. Podsumowując wyniki postępowania dowodowego stwierdzić należało, że odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie. W myśl artykułu 12 ustęp 1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która jest..., która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy artykułu 12 Ustawy emerytalnej zawierają definicję częściowej i całkowitej niezdolności do pracy. I tak częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy jest jedną z przesłanek orzeczenia o rencie z tytułu niezdolności do pracy zgodnie z artykułem 57 ustęp 1 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stwierdzić należy, że biegli sądowi powołani w sprawie, których to opinii organ rentowy w ostatecznym wyniku po opiniach uzupełniających już nie kwestionował. Biegli w tych opiniach nie podzielili opinii komisji lekarskiej, która orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, podzielili natomiast orzeczenie lekarza orzecznika, który orzekł, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy do 31 października 2019 roku. W sprawach dotyczących kwestii niezdolności do pracy Sąd dokonuje rozstrzygnięcia opierając się na opiniach biegłych sądowych, to jest osób posiadających medyczne wiadomości specjalne. I zarówno w doktrynie jak i w judykaturze wskazuje się, że ustalenie czy ktoś jest niezdolny do pracy przez Sąd może nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami. Biorąc pod uwagę opinie biegłych, a w szczególności opinie psychiatry, który orzekł, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w związku ze schorzeniem psychicznym, zaburzeniami lękowymi z napadami lęku, których to opinii organ rentowy nie kwestionował nie ma wątpliwości, że ubezpieczona spełnia tą przesłankę określoną w artykule 57 Ustawy emerytalnej w postaci istnienia czasowej niezdolności do pracy. W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego oraz cytowanych artykułów 12, 13 i 57 Ustawy o emeryturach i rentach z FUS zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej E. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres, to jest do 31 października 2019 roku. W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie artykułu 118 Ustawy emerytalnej. Biegli wskazali, że swoją opinię wydali w oparciu o te same dowody, którymi dysponował organ rentowy. Co prawda organ rentowy w piśmie z 25 czerwca 2018 roku, we wcześniejszym piśmie organ rentowy powoływał się na to, że biegli dysponowali nowym wynikiem i to był dowód w postaci wyniku wydania USG barku. Ale podkreślić trzeba, że orzeczenie biegłych dotyczące niezdolności do pracy wywodziło się ze schorzenia psychicznego. W związku z powyższym ten dowód w postaci wyniku USG nie ma w sprawie znaczenia i skoro biegli orzekli, w tym biegły psychiatra, że swoją opinię o częściowej niezdolności do pracy wydał w oparciu o istniejącą w aktach i znaną ZUS-owi dokumentację lekarską, to zaistniały powody do obarczenia organu rentowego

odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, co skutkować będzie w razie uprawomocnienia się tego wyroku wypłatą świadczenia rentowego ubezpieczonej wraz z odsetkami.